

POWABIĆ SIĘ (2) *vb pf*

3 pl m pers praet powabili się (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w. s.v. powabić.

W funkcji wzajemnej: Wyzwać się wzajemnie na pojedynek (2) :

*Zwrot: »powabić się na rękę« (2): Gdy sie woyłká zobu łtron ściągnęły/ powabili sie ná rękę dwa/ z łtrony Skánderbegowey Paweł Dukáin/ á Kárágus z łtrony Tureckiey *BielKron* 246v, 126.*

Synonim: wyzwąć.

Formacje współrdzenne cf WABIĆ.

MN